

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **K. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2025 r.,
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania
wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 10 lipca 2024 r., sygn. akt VIII AKa 38/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 25 października 2021 r., sygn. akt XII K 152/14,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 25 października 2021 r., w sprawie XII K 152/14, oskarżonych K. P. i R. B. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu, który zakwalifikował z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. skazał ich, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył K. M. P. oraz R. B. kary po 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł

wobec każdego z nich karę grzywny w wymiarze po 100 (sto) stawek dziennych, każda po 50 (pięćdziesiąt) zł. Następnie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonym K. M. P. oraz R. B. wykonanie orzeczonej wobec nich kary po 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych K. P. oraz R. B. obowiązek naprawienia solidarnie szkody w kwocie 258 310 zł na rzecz S. Polska Towarzystwo Ubezpieczeń S.A.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony apelacjami przez obrońców oskarżonych.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2024 r., w sprawie VIII AKa 38/23, Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 października 2021 r., w sprawie sygn. XII K 152/14.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego K. P. , który zaskarżył ten wyrok w całości i zarzucił mu rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez udział w składzie sądu apelacyjnego trzech sędziów, którzy zostali nienależycie obsadzeni, z uwagi na powołanie przez KRS ustanowioną w trybie ustawy z 8 grudnia 2017 r., co z kolei stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 433 § 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2, 3 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 2 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 § [1] pkt 2 i 3 k.p.k., art. 193 k.p.k. i art. 424 § pkt 1 k.p.k.

W związku z tymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku instancyjnego i poprzedzającego go wyroku sądu okręgowego i o przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania względnie o uchylenie w całości wyroku sądu apelacyjnego i o przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji i o zwolnienie skazanego z obowiązku uiszczenia opłaty od kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest aż na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.t]